

Nr 186.

Av herr **Lovén**, om pensionsförbättring för viss grupp av musikunderofficerare.

I och med genomförandet av den nya härordningen har den förbättringen inträtt för arméns musikunderofficerare, att dessa numera i befordringshänseende kunna uppnå musikfanjunkares lönebeställning. Tidigare fanns det endast musiksergeantsbeställningar för dem, vilket hade till följd, att de vid avgång ur tjänsten efter stadgade tjänste- och levnadsår kommo i åtnjutande av allenast sergeants pension. Den nu i tjänst varande musikpersonalen har således beretts ökade löne- och pensionsförmåner; den har numera kommit i likställighet med truppunderofficerskåren, även om antalet musikfanjunkarebeställningar ställer sig något ogynnsammare i proportion till fanjunkarebeställningarna vid truppen.

I avvaktan på denna likställighet mellan musik- och truppunderofficeraren, för vilket önskemål arméns musikunderofficerare under en följd av år genom skrivelser till Kungl. Maj:t samt uppvaktningar för respektive departementschefer arbetat, ha åskilliga musikunderofficerare till följd av uppnådd pensionsålder fått lämna den aktiva tjänsten och därmed även möjligheten att komma i åtnjutande av de löne- och pensionsförmåner, som numera komma deras i aktiv tjänst varande kamrater till del. Det synes mig därför vara en gärd av rättvisa, att riksdagen beaktar det läge, i vilket dessa musikunderofficerare genom ogynnsamma omständigheter kommit, så att de vid uppnådd hög ålder, förslagsvis vid uppnådda 60 levnadsår, då man kan utgå ifrån att de icke längre kunna skaffa sig biinkomster, komma i åtnjutande av pensionsförbättring och dyrtidstillägg i den utsträckning, att detta motsvarar vad fanjunkarna uppbära.

Av 1924 års kungl. proposition till ny härordning framgår, att dåvarande chefen för försvarsdepartementet tänkt sig lösa musikunderofficerarnas pensionsfråga i denna riktning. Och det är väl närmast den omständigheten, att han frånträdde chefskapet för departementet, som hindrade honom att realisera de i propositionen gjorda uttalandena. Det heter nämligen bland annat i nämnda proposition: »Det skulle sålunda utan tvivel vara önskvärt, att musikunderofficerarna vid avgång med pension kunde beredas en tryggad existens. Efter avskedstagandet kunde musikunderofficeraren vinna civilanställning såsom musiker och således utan förändring av yrke. Sedan musikunderofficeraren uppnått en sådan ålder, att ett aktivt utövande av musik för honom icke längre vore möjligt, vore

han däremot i större behov av förbättrad pension. På grund härav borde musikunderofficer, som vid uppnådd pensionsålder avginge med allenast musiksergeants pension, vid uppnådda 60 levnadsår tilldelas pensionsförbättring av sådan storlek, att sammanlagda pensionsbeloppet motsvarade musikfanjunkares.»

Ovanstående citat ur den kungl. propositionen innebär alltså ett erkännande av att en musiksergeant vid uppnådda 60 levnadsår är i behov av förbättrade pensionsförmåner. Och jag vill oförbehållsamt instämma häri, så mycket hellre som det är mig bekant att den nutida musikutövningen ställer så stora krav på en musiker, att han måste anses urståndsatt att utöva sitt yrke åtskilliga år före de uppnådda 60 levnadsåren.

På grund av vad jag ovan anfört får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att de musikunderofficerare, som uppbära allenast musiksergeants pension, vid uppnådda 60 levnadsår tilldelas pensionsförbättring av sådan storlek, att sammanlagda pensionsbeloppet motsvarar musikfanjunkares.

Stockholm den 19 januari 1928.

Carl Lovén.